

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 557/2018
15.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 575/17 од 01.02.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 48/18 од 21.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 575/17 од 01.02.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 48/18 од 21.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 575/17 од 01.02.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а у случају опозивања условне осуде према окривљеном у казну затвора урачунаће му се време које је провео у притвору од 10.08. до 05.10.2017. године. Том пресудом на основу одредбе члана 84. став 4. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности – обавезно лечење алкохоличара на слободи која не може трајати дуже од две године и која ће се извршити у Дому здравља у Ужицу у Саветовалишту за алкохолизам, а ако се окривљени без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самоволно напусти, суд ће одредити да се ова мера принудно изврши у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи. Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 25.500,00 динара као и да на име

трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Ужицу плати износ од 16.191,44 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 48/18 од 21.03.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Ужицу и браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића и пресуда Основног суда у Ужицу К 575/17 од 01.02.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Тешић, због повреде закона "из члана 439. став 1. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП", са предлогом да Врховни касациони суд преиначи правноснажне пресуде и то: "пресуду Вишег суда у Ужицу Кж1 48/18 од 21.03.2018. године у делу у ком је одбијена жалба браниоца окривљеног, као и правноснажну пресуду Основног суда у Ужицу К 575/17 од 01.02.2018. године, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе из разлога што није доказано да је извршио кривично дело које му је стављено на терет или зато што дело које му је стављено на терет није кривично дело".

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Тешића, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да дело које је описано у изреци правноснажне пресуде по закону не представља кривично дело, јер исто не садржи битне елементе овог кривичног дела и то радњу окривљеног која се огледа у упућивању озбиљне претење да ће се напасти на живот или тело и последица која се огледа у угрожавању спокојства и душевног стања оштећеног, која претња оштећенима није директно упућена, већ посредно.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 194. став 1. КЗ, прописано је да ће се онај ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело или безобзирним понашањем угрожава

спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, казнити затвором од три месеца до три године.

Радња извршења овог кривичног дела је алтернативно одређена и састоји се у примени насиља, претњи да ће се напасти на живот или тело или без обзирним понашањем.

Озбиљном претњом сматра се само она претња која се може остварити, а озбиљност претње се оцењује и према томе да ли је објективно могла створити утисак да ће бити реализована, односно да ли је принуђени имао основа да поверује да ће претња бити остварена, при чему није од значаја да ли је извршилац и хтео да претњу оствари, претња се има сматрати озбиљном, а у конкретном случају посебно имајући у виду да је претња упућена оштећенима преко полицијских службеника ПУ у Ужицу и у конкретном случају за постојање предметног кривичног дела није од значаја околност да претња није упућена директно оштећенима, већ посредно.

Последица овог кривичног дела између осталог, огледа се у стварању осећања угрожености, спокојства и душевног стања лица коме је претња упућена дакле, за постојање овог кривичног дела довољно је да је, према конкретним околностима случаја, претња објективно угрозила спокојство и душевно стање оштећеног – члана своје породице.

Према цитираној одредби члана 194. став 1. КЗ по оцени Врховног касационог суда из изреке и одговарајућег дела образложења правоснажне пресуде јасно произилази да је оштећенима упућена озбиљна претња која је проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености спокојства и душевног стања оштећених – чланова своје породице, дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци правоснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су правоснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Побијајући правоснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног истиче да се на извештају Центра за социјални рад у Ужицу број 56090-1338 од 04.09.2017. године пресуда не може заснивати обзиром да се изјаве које су у Центру за социјални рад дали оштећени ББ и ВВ, разликују од њихових исказа датих на главном претресу, што је довело до тога да су судови оценили да изјаве ових оштећених које су дали пред Центром за социјални рад имају већу доказну снагу од њихових исказа датих на главном претресу и да су на тај начин поткрепили наводе оптужног акта.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, суд је на главном претресу прочитао извештај Центра за социјални рад у Ужицу број 56090-1338 од 04.09.2017. године из кога је утврдио да је Центар за социјални рад у периоду од 2011. године до 2013. године опсервирао породицу ... која се налазила на евиденцији Центра, због физичког и психолошког насиља које је окривљени вршио над оштећенима – члановима своје породице ББ и ВВ. Такође, из овог извештаја је утврдио да су оштећени ББ и ВВ дали дана 09.08.2017. године изјаве у којим су навели да је окривљени АА поново почео да конзумира алкохол и да у алкохолисаном стању прети, виче, да је вербално агресиван према супрузи ББ и повремено према сину ВВ и да се чланови породице склоне када је он у алкохолисаном стању, јер је тада агресиван и када се отрезни схвати да је погрешно, дакле, оштећени се у својим изјавама датим пред Центром за социјални рад нису изјашњавали о околностима конкретног догађаја, због чега се на овом доказу – извештају Центра за социјални рад Ужице бр. 56090-1338 од 04.09.2017. године пресуда може заснивати.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног АА да су правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.